

<http://aficccat.org/spip.php?article12729>

Encaixant les peces, lluitant per una República Social

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : divendres 19 de gener de 2018

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Encaixant les peces, lluitant per una República Social

David Gómez, membre de l'organització llibertària Embat, aborda la necessitat d'iniciar de manera efectiva la República des de les lluites socials concretes en clau constituent

Els darrers mesos a Catalunya han vingut marcats per una agenda política independentista intensa que no només ha afectat la resta de les lluites, sinó que fins i tot ha arribat a posar cap per avall la quotidianitat de totes les catalanes. Vam arribar a viure dies on parar l'orella en converses alienes era quasi garantia de sentir a parlar d'el tema. Davant d'aquestes circumstàncies, moltes persones implicades en les lluites socials han fet valoracions on s'hi podia llegir la preocupació de quedar relegades a un segon pla, la por que l'omnipresència de l'independentisme servís per invisibilitzar la importància i sovint la urgència d'altres temes com, per exemple, la crisi de l'habitatge o la precarització de les condicions laborals.

D'altra banda, després de les eleccions imposades per l'Estat espanyol el 21 de desembre i amb la treva de mobilitzacions (que no repressiva) pròpia de les festivitats nadalenques, es preveu un inici d'any en el qual, si alguna cosa queda clara, és que aquesta etapa s'ha acabat. A partir d'ara el dubte és si, com ja s'han apressat a sentenciar algunes -sovint des de la barrera- això s'ha acabat del tot o si, per contra, ens trobem davant d'un nou cicle de lluites amb uns tempos més dilatats però no per això de menor importància. Si es viu el cicle independentista com un "monotema" que actua com a cortina de fum per amagar la importància d'altres lluites, és quasi lògic desitjar que aquest acabi com més aviat millor per tornar a focalitzar energies en temes més prioritaris. Però penso que aquesta no és la millor manera d'entendre la situació.

Les eleccions del 21-D han servit, entre altres coses, per pintar-nos un quadre del posicionament de les catalanes envers la necessitat de construir una nova societat al marge de l'Estat espanyol. Aquestes lectures s'han de fer considerant les circumstàncies d'imposició, repressió i xuleria amb les que el Gobierno ha convocat els comicis, però sigui com sigui mostren que la meitat de Catalunya està compromesa amb la independència. El que hem d'entendre, a parer meu, és que davant d'això, el cicle de lluites independentistes no s'acabarà ara. Veient aquest suport al carrer, penso que hem de començar a entendre la lluita per la República com el terreny de joc en el qual haurem de fer política revolucionària d'ara endavant. La pregunta, per tant, no és República sí o no, sinó quin caire volem que prengui aquesta lluita per la República. Seguint amb l'anàlisi dels resultats electorals, podem veure com l'independentisme ha crescut en territoris amb rendes més baixes, cosa que ens indica que la classe treballadora cada cop veu amb més esperança la ruptura, mentre que la classe dominant cada cop hi veu més inestabilitat i perill pels seus interessos. Aquesta ruptura és inherentment d'esquerres perquè és la ruptura amb l'Espanya del PP i l'Espanya on l'autodenominada esquerra (la vella i la nova) ha tingut un paper còmplice amb el 155 i l'amenaça a l'autogovern català. La conclusió és que la República creixerà a força de postular-se com una solució a la precarietat social i econòmica, i no només en forma de promesa electoral, sinó que ho haurà de fer en fets.

No partim des de zero. Als moviments polítics hi trobem gran quantitat de lluites més o menys establertes, són anys d'experiència i d'aprenentatge. Així doncs, el gran repte d'aquests pròxims mesos és trobar la fórmula d'encaixar les lluites concretes en la lògica constituent. Això suposaria un quàdruple embat: impulsem aquestes lluites que han quedat en segon pla, atiem el foc republicà, eixemplem la base per l'esquerra i forcem el procés constituent. Crec que les tres primeres virtuts han quedat ja prou explicades, però pel que fa a la darrera qüestió potser val la pena dedicar-li unes línies.

El Procés Constituent, i concretament la seva absència, és l'elefant a l'habitació del que sembla que no gosem parlar. Als Comitès de Defensa de la República s'estan encetant debats al respecte, i moltes tenen l'esperança que els actors institucionals tornin a veure la necessitat de prosseguir en l'anomenada "via unilateral". No obstant això, no podem seguir depenent de la voluntat d'aquests actors i menys quan no compartim objectius amb la majoria

Encaixant les peces, lluitant per una República Social

d'ells: hem de trobar la manera d'iniciar el Procés Constituent des del carrer. Mentre la voluntat popular sigui la de construir una República (un estat) seguirà sent necessari que les institucions prenguin part del partit (per exemple impulsant una hisenda catalana), però d'una banda hi ha moltes coses que podem construir partint del fet local, i d'altra banda iniciar el procés des del carrer envia un missatge clar a les elits: farem la República amb vosaltres o sense, ja us ho fareu. Amb aquest missatge les revolucionàries hi tenim molt a guanyar: en el millor dels casos ens dóna l'oportunitat de demostrar que l'Estat no és imprescindible i en el pitjor, posa al Govern en una situació incòmode i li comporta una pressió per retornar a la via unilateral molt més efectiva que la mobilització en forma de manifestació.

Així doncs, el camí és agafar les lluites per l'habitatge, pels drets de les persones migrades, el feminisme, la lluita laboral, etc. i formular la nostra feina en llenguatge constituent, afegint el missatge de què volem una societat diferent de la que ens imposa l'estat espanyol. Volíem sindicats de barri? Potser ja els tenim i es diuen CDR. Volem canviar la llei de lloguer? Quin millor escenari per a fer-ho que la redacció de la nova constitució catalana? Potser ens queda molt per construir, però davant nostre tenim un trencaclosques en el qual aconseguir encaixar-ne les peces ens pot suposar trobar-nos amb moltes més victòries de les que inicialment esperàvem. Guanyar depèn de nosaltres.

* *David Gómez és militant d'[Embat](https://directa.cat/actualitat/encaixant-peces-lluitant-una-republica-social). Organització Llibertària de Catalunya. Article publicat a la Directa <https://directa.cat/actualitat/encaixant-peces-lluitant-una-republica-social>*